

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Hercegovačko-neretvanski kanton/županija
KANTONALNI/ŽUPANIJSKI SUD MOSTAR
Broj: 07 0 U 013380 16 U
Mostar, 04.12.2018.godine

P/10216
31.12.2018

Kantonalni/Županijski sud Mostar i to sudija Savić Vesna, sa zapisničarem Špago Adisom, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Banja Luka, Gajeva 2, zastupan po predsjedavajućem Odbora direktora Đikić Emiru, protiv tuženog Hrvatska pošta Mostar, radi poništenja akta tuženog Dj. br. D-01-2837-3/16 od 31.05.2016. godine, u upravnoj stvari pristupa informacijama, nakon održane javne rasprave dana 04.12.2018. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba tužitelja se uvažava, poništava se akt tuženog Hrvatska pošta Mostar Dj. br. D-01-2837-3/16 od 31.05.2016. godine i odgovor na zahtjev za dostavu informacija Dj.br. D-01-2837-1/16 od 10.05.2016.godine i nalaže se tuženom da tužitelju omogući slobodan pristup traženim informacijama (kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora u 2015.godini, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, spisak zaposlenih koji su u radnom odnosu).

Dužan je tuženi tužitelju nadoknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 380,75 KM u roku od 30 dana od pravomoćnosti presude.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom tuženog (odgovora na prigovor), broj i datum navedeni u uvodu, prigovor tužitelja koji se odnosi na odgovor tuženog po zahtjevu za dostavu informacija broj: D-01-2837-1/16 od 10.05.2016.godine je u cijelosti odbijen kao neosnovan. Odgovorom tuženog broj: D-01-2837-1/16 od 10.05.2016.godine, u vezi zahtijeva tužitelja da mu se dostave kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora u 2015.godini, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta, spisak svih radnika društva, je navedeno da se svi relevantni podaci u vezi javnih nabava nalaze na Portalu javnih nabava, da Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji predstavlja poslovnu tajnu a da popis zaposlenih nije moguće saopštavati niti javno objavljivati trećoj strani bez saglasnosti samih zaposlenika shodno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Protiv osporenog akta tuženog organa tužitelj je kod ovog suda pokrenuo upravni spor. Prema navodima tužbe tužilac smatra da tuženi kao javni organ nije pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, te se poziva na čl. 14.stav 3. tačka 1. Zakona te čl. 4. istog zakona. Navodi tuženog da nije dužan da dostavlja podatke koji su

javno objavljeni i svima dostupni predstavlja grubo kršenje Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH. Takođe u odnosu na navoda tuženog da podatke iz ugovora i same ugovore ne može dati bez prethodne saglasnosti poslovnih partnera, ostaje nejasno zašto ovaj organ nije onda postupio po čl. 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH. Vezano za odluku tuženog da ne dostavi Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta tužilac ukazuje da tuženi nije postupio u skladu sa čl. 14. stav 3. tačka 1) Zakona s obzirom da Zakonom nije propisana mogućnost da se odbije pristup informacijama zbog toga što bi dostava informacija mogla dovesti do različitog tumačenja informacija. Dalje, tužilac smatra da tuženi nije razgraničio u konkretnom slučaju šta je informacija a šta lični podatak, te stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka ispred odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, te da tužilac nije tražio tuđe lične informacije kao što je jmbg, broj tekućeg računa i adresa stanovanja, već informacije od javnog interesa koji nosi prevagu nad privatnim. Predlaže da se tužba usvoji, poništi odluka tuženog broj: D-01-2837-3/16 od 31.05.2016. godine i naloži da se tužiocu omogući slobodan pristup traženim informacijama, i da se tuženi obaveže na troškove upravnog spora- takse na tužbu i presudu.

U odgovoru na tužbu tuženi je dostavio spis predmeta, te pored ostalog opširnog odgovora naveo: da akt koji se pobija tužbom nije upravni akt jer se radi o prepisci između tužitelja i tuženog, da je tužba u cijelosti neutemeljena jer su zahtjevi tužitelja bili suprotni odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH, da je tužitelj tražio da mu se dostavi ono što je već javno objavljeno (kopije ugovora i njihovih aneksa iz javnih nabavki iz 2015.godine), a pored toga da se ne smiju davati podaci komercijalne prirode, da traženi Pravilnik nije dostavio jer je u toku usklađivanje općih akata sa novim Zakonom o radu ali je tuženog uputio da do Pravilnika može doći putem portala, da bi dostavljanje spiska radnika moglo biti štetno za radnike shodno Zakonu o zaštiti ličnih podataka. Smatra da je tužba u cijelosti nepotrebna, neopravdana i da se njome opterećuje kako tužitelj tako i Sud te predlaže da se ista odbaci ili ukoliko sud odluči da razmatra tužbu predlaže održavanje javne rasprave i donošenje presude kojim se tužba odbija kao neutemeljena.

Sud je na zahtjev tuženog iz odgovora na tužbu, shodno članu 28. stav 2. ZUS-a, zakazao i održao javnu raspravu dana 04.12.2018.godine na koju su pristupili punomoćnici tužitelja a za tuženog punomoćnik Mario Marić. Punomoćnici tužitelja su na javnoj raspravi ostali u cijelosti kod tužbe i tužbenih navoda te povodom odgovora na tužbu tuženog istakli: da se u konkretnom slučaju ne radi o prepisci te da je akt tuženog (kojim je odlučivano o pravu pristupa informacijama) upravni akt, da je tuženi nepravilno primijenio izuzetak u vezi sa povjerljivim komercijalnim informacijama te da je čl. 7. Zakona o slobodi pristupa informacijama jasan. U pogledu Pravilnika da su navodi tuženog bespredmetni, a u vezi zahtjeva za dostavljanje spiska zaposlenih da nije tražio njihove lične podatke kao što su adrese stanovanja, broj telefona već samo spisak o čemu prilaže i mišljenje Agencije za zaštitu ličnih podataka broj: 03-1-37-2-678-2/16ZL od 17.8.2016.godine prema kome je i plata zaposlenih u javnim preduzećima javna informacija. Navodi tuženog da je Udruženje (tužilac) zlonamjerno i da nastupa iz senzacionalističkih poriva da se radi o namjernom skretanju pažnje sa glavne stvari a to je da je tužilac zahtijevao određene informacije u skladu sa zakonom na što ima pravo kao pravno lice. Punomoćnici tužitelja su specificirali troškove postupka, te traže troškove taksi na tužbu i presudu, troškove smještaja za svoje uposlene (2x90,00KM), troškove prevoza u iznosu od 307,5 KM prema obračunatoj Tarifi o naknadama i nagradama advokata u Republike Srpske, dnevnice koje prema Pravilniku Udruženja iznose po 20,00 KM za dvojicu 40,00KM. Punomoćnik tuženog je na javnoj raspravi ostao kod navoda istaknutih u odgovoru na tužbu te nije imao šta novo dodati ni povodom navoda punomoćnika tužitelja.

Ispitujući zakonitost osporenog upravnog akta u granicama zahtjeva tužbe i u vezi sa razlozima tužbe sud je u smislu odredbe člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Sl. novine FBiH“, broj 9/05) odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz dokaza predmetnog spisa proizlazi da je tužitelj dana 28.04.2016. godine podnio zahtjev tuženom za dostavu informacija, pozivajući se na čl. 4. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama i to: kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora u 2015.godini, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i spisak svih zaposlenika u preduzeću. Povodom ovog zahtjeva tuženi je dostavio odgovor pod brojem: Dj.br. D-01-2837-1/16 od 10.05.2016.godine u kom odgovoru je navedeno da u pogledu podataka koji se odnose na javne nabave svi relevantni podaci se nalaze na Portalu javnih nabava te ih se može preuzeti s Portala, da Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji predstavlja poslovnu tajnu shodno Pravilniku o poslovnoj tajni, da popis zaposlenika nije moguće saopštavati niti javno objavljivati trećoj strani bez saglasnosti samih zaposlenika shodno odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Osporenim aktom tuženog (u formi odgovora na prigovor), broj: D-01-2837-3/16 od 31.05.2016. godine, prigovor tužitelja koji se odnosi na odgovor tuženog po zahtjevu za dostavu informacija, je u cijelosti odbijen kao neosnovan uz obrazloženje da su u cijelosti postupili u skladu sa zahtjevom za pristup informacijama i dali sve tražene podatke

Sud smatra da je neosnovan prigovor tuženog (iz odgovora na tužbu) da osporeni akt nije upravni akt, te da se radi samo o prepisci između tužitelja i tuženog. Naime, upravni akt je shodno članu 8. stav 2. ZUS-a akt kojim se rješava o izvjesnom pravu ili obavezi pojedinca ili pravnog lica u nekoj upravnoj stvari, a u konkretnom slučaju je povodom podnesenog zahtjeva za pristup informacijama tuženom tuženi ovaj zahtjev odbio u formi odgovora na zahtjev odnosno osporenim aktom u formi odgovora na prigovor, pa okolnost da u konkretnom slučaju akt tuženog nije donesen u formi rješenje nije od uticaja na karakter tog akta jer on bez obzira na formu ima naprijed opisane karakteristike upravnog akta.

Članom 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Sl. novine Federacije BiH“, broj 32/01) je propisano da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim ovim zakonom. Članom 5. istog Zakona propisano je da će tražena informacija biti utvrđena izuzetom od saopštenja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja samo ako nadležni javni organ: pod 1) utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. ovog zakona za cijelu ili dio informacije i 2) utvrdi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. ovog Zakona da saopštavanje informacije nije u javnom interesu. Članom 8. Zakona je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopštavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica. Članom 25. stav 1. Zakona je propisano se s ciljem provedbe ovog Zakona, Zakon o upravi Federacije BiH („Sl. novine Federacije BiH“, broj 28/97), Zakon o upravnom postupku („Sl. novine Federacije BiH“, broj 2/98) i Zakon o upravnim sporovima („Sl. novine Federacije BiH“, broj 2/98) primjenjuju na sve javne organe u smislu ovog Zakona, osim ako ovim Zakonom nije drukčije određeno.

Sud smatra da informacija koju je tužitelj tražio od tuženog zahtjevom od 28.4.2014. godine (kopije svih ugovora o javnim nabavkama radova, roba i usluga sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora u 2015.godini, kopije Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji

i sistematizaciji radnih mjesta, spisak zaposlenih koji su u radnom odnosu) nije informacija koja bi mogla biti izuzetom od saopštenja u skladu sa odredbom člana 5. Zakona. Takođe Sud smatra da tražena informacija ne predstavlja izuzetak u smislu odredbe člana 6. (izuzetak u vezi sa djelokrugom javnih organa), člana 7. (izuzetak u vezi s povjerljivim komercijalnim informacijama) i člana 8. Zakona (izuzetak kod zaštite privatnosti), a ni izuzetak u smislu odredbe člana 9. Zakona. Naime tuženi je nepravilno tužitelja uputio na Portal javnih nabava u odnosu na dostavu informacija za javne nabavke, s obzirom da je obaveza tuženog u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH (u smislu čl. 4. i 14. Zakon) da nakon prijema zahtjeva poduzme sve potrebne radnje i pribavi traženu informaciju. Takođe navodi tuženog da Pravilnik o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji predstavlja poslovnu tajnu su potpuno neosnovani, jer se tuženi pri tome nije pozvao ni na jednu zakonsku odredbu niti je je Zakon o slobodi pristupa informacijama propisao mogućnost odbijanja zahtjeva za dostavu Pravilnika zbog toga što bi dostava ove informacije (Pravilnika) mogla dovesti do različitog tumačenje i da ista predstavlja poslovnu tajnu. Takođe i u odnosu na tražene podatke o svim zaposlenima (da bi dostavljanje ovih podataka bilo štetno po radnike) je potpuno neosnovano, s obzirom da je tužitelj tražio samo spisak zaposlenih a ne i povjerljive podatke o zaposlenicima, jer se traženi podaci ne odnose na privatnost trećih lica (u smislu čl. 8. Zakona) niti se na ove podatke mogu primijeniti odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka.

Na osnovu svega izloženog sud smatra da tuženi nije imao ni jedan zakonski razlog da tražene informacije utvrdi izuzetim od saopštenja, pa je u postupku donošenja osporenih akata pogrešno primijenjeno materijalno pravo-relevantne odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji BiH.

S obzirom da je sud odlučivao u sporu pune jurisdikcije, nakon održane javne rasprave to je primjenom odredbe člana 33. stav 2., a u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima odlučio meritorno kao i izreci.

O troškovima postupka, sud je odlučio na osnovu člana 55. Zakona o upravnim sporovima a u vezi sa članom 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku, a troškovi se sastoje od: troškova prevoza punomoćnika tužitelja na relaciji Banja Luka-Mostar u iznosu od 307,50 KM, troškova smještaja-hotelskog prenoćišta u iznosu od 90,00 KM (prema dostavljenom računu hotela Bristol Mostar), te troškova dnevnice za 2 uposlenika od 40,00 KM, a što je u skladu sa važećom Advokatskom tarifom (član 31.), s tim da su ovi troškovi dosuđeni na teret ovog tuženog u iznosu od 50% (s obzirom da je tužitelj imao istog dana i drugu raspravu kod ovog suda u predmetu 07 0 U 013403 16 U pa se navedeni ukupno prouzrokovani troškovi dijele na po 50%), te troškove plaćene sudske taksu na tužbu i presudu u ovom predmetu od 162,00 KM, što ukupno iznosi u odnosu na tuženog 380,75 KM.

Zapisničar
Špago Adisa

Starija
Savij Vesna

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude se ne može izjaviti žalba.